

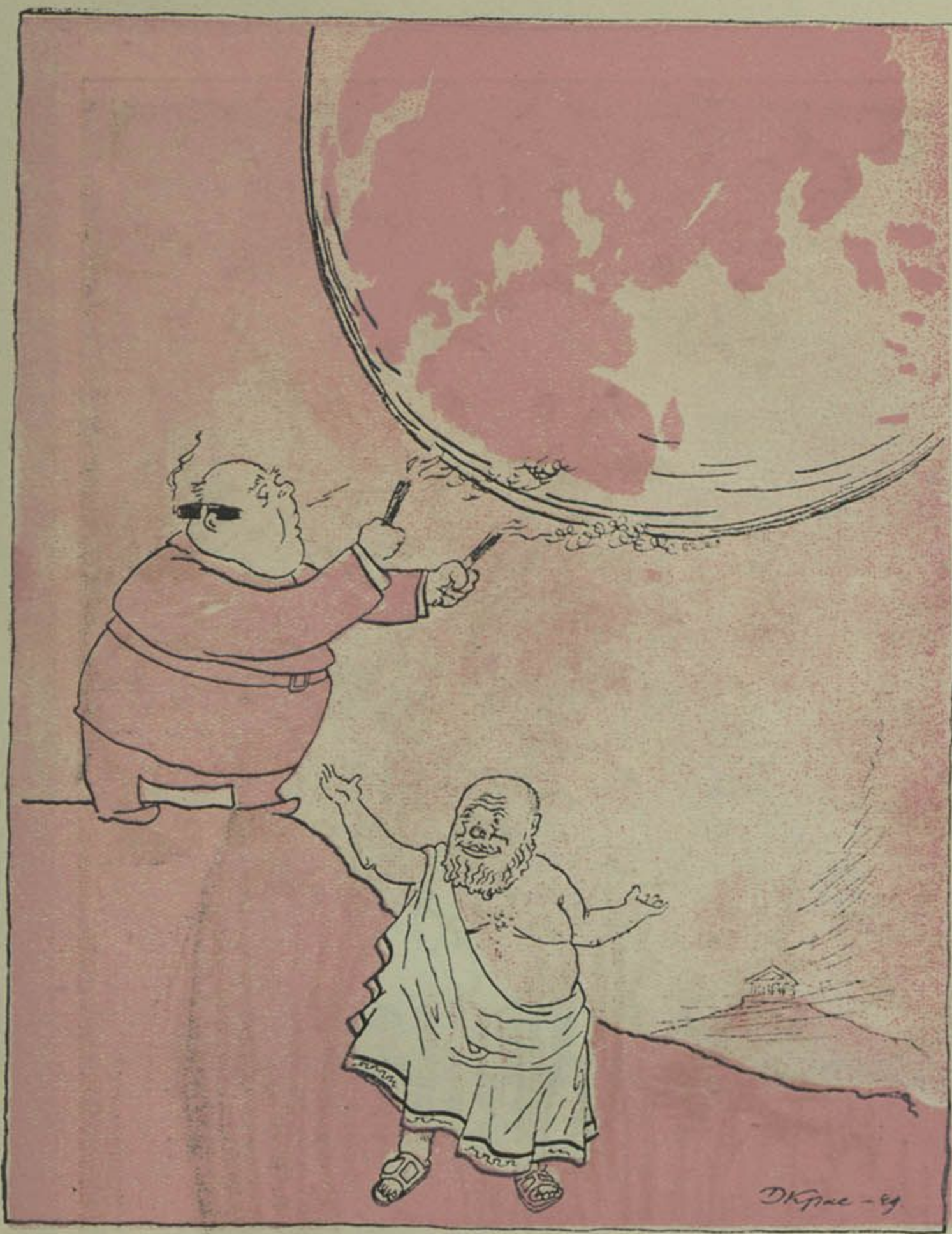
Совецкая вуліца сталіцы рэспублікі гэтай восенню азеляняецца ліпамі.

Ліпа:—Бывайце здаровы, сябры! У сталіцу еду!
Дрэвы (хорам):—Шчаслівай дарогі! Хутка і мы будзем на вуліцах Мінска.

Мал. Е. Ганкіна.

ВОЖЫК

ХТО ІГРАЕ З АГНЁМ,—ДАЙГРАЕЦЦА ДА ПОПЕЛУ
(народная прыказка).

Герастрат: — Вось гэта дык падпальшчык! Куды мне да Чэрчыля!
Я падпаліў толькі храм, а ён-жа цэлы свет падпальвае.

Мал. Д. Красільнікава.

КАРОТКІЯ
Каментарыі

ПАРУШАНАЕ МАЎЧАННЕ

МІСТЭР Этлі зусім не вызначаецца красамоўнасцю. Наадварот: ён шырока вядомы сваім красамоўным маўчаннем. У перыяд паміж выбарамі прэм'ер-міністра Вялікабрытаніі стараецца маўчаць, як рыба. Ён, трэба зазначыць, навучыўся любое вострае пытанне ўнутрыпалітычнага жыцця ці знешніх адносін абыйсці маўчаннем. Усе антынародныя законы, якія падрыхтаваны Уол-стрытам, атрымліваюць яго маўклівую згоду і ўхваленне.

Маўчанне — знак яго згоды з Чэрчылем і ўсёй раз'юшанай рэакцыйнай хэўрай. Так, у маўклівай згодзе ўзначальваемы ім урад адступіў перад «рыцарамі далара» і прыняў рашэнне аб дэвальвацыі фунта стэрлінгаў. Усе ведаюць, што Этлі строга прытрымліваецца прыказкі: слова—серабро, а маўчанне—золата (вядома, амерыканскае).

Але-ж аднойчы абставіны прымусілі яго адчыніць рот перад кангрэсам брытанскіх профсаюзаў. Тут ён так гучна пачаў каркаць аб кульгаючай

бабульцы Англіі, якая ніяк не можа абыйсціся без амерыканскай падпоркі, што ўсім англічанам стала зразумела: ад англійскага этлі-бевінскага ўрада можна чакаць толькі тых рэформ, якія нараджаюцца ў Вашынгтоне.

Спявак, як вядома, можа страціць свой голас з-за адной залішне высокай і фальшывай ноты. Містэр Этлі спяваў дыфірамбы амерыканскаму імперыялізму на такіх высокіх нотах, што ён, напэўна, страціць мільёны галасоў сваіх выбаршчыкаў.

ВОЎК У АВЕЧАЙ ШКУРЫ

ПРЭМ'ЕР-МІНІСТР Фінляндыі Фагерхольм паслядоўна ажыццяўляе запазычаны ў сваіх амерыканскіх гаспадароў лозунг — «Турмы для народаў, воля для турэмшчыкаў».

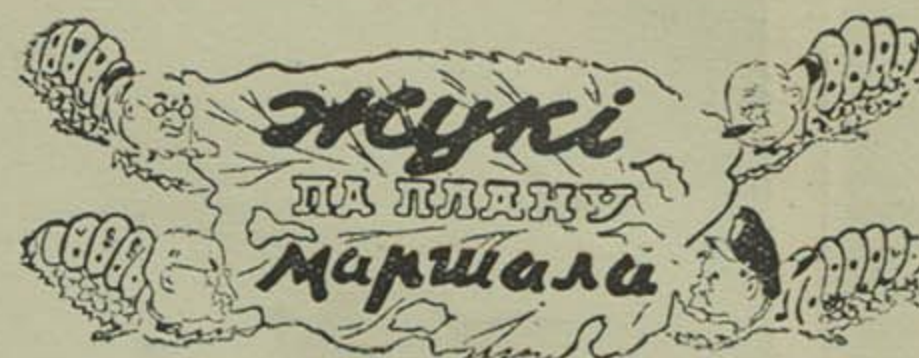
У парадку ажыццяўлення гэтага даволі папулярнага ва ўрадавых колах Фінляндыі лозунга выпушчаны з турмы на волю обер-турэмшчык адзін з буйнейшых ваенных злачынцаў — Вяйне Танер.

З афіцыйнай заявы гэтага фінляндскага паплетніка Гебельса грамадскасць павінна была зрабіць пэўны вывад, што ён, Танер, ужо не фашысцкі воўк, а нявіннае ягнё, якога вабіць толькі траўка.

Танер паспяшыў абвясціць на ўвесь свет аб яго лірычных лятуненнях. Ён, аказваецца, думае толькі аб тым, як рэшту свайго жыцця прысвяціць мірнай працы ў сваім маёнтку. Там, паводле яго слоў, ён будзе толькі саджаць капусту і кветкі.

Аднак, з гісторыі вядома, што турэмшчыкі зусім не здатныя да такой далікатнай работы, як пасадка кветак. Яны прывыклі саджаць людзей.

Кандрат КРАПІВА

У Італію са Злучаных Штатаў Амерыкі завезен страшэнна пражэрны каларадскі жук, які знішчае бульбу і гародніну. Шкоднікаў амерыканскага паходжання так шмат, што яны спыняюць рух цягнікоў.

(3 газет).

Па плане Маршала праз моры,
Праз акіяны, нацянькі,
Ляцяць агідныя пражоры —
Амерыканскія «жукі»,

Нясуць Еўропе здратаванай
Мікробы страху ды вайны
(У папы Пія пад сутанай
Нядрэнна чуюцца яны).

Ляцяць, гудуць, жаруць і гадзяць,
Спыняюць домны, цягнікі
І абцяюць рай наладзіць
(Як у Амерыцы — такі).

Народ Італіі ўстрывожан:
У давяршэнне розных мук
Па плане Маршала таго-ж ім
Завезен каларадскі жук.

Абмаршалёная Еўропа
Глядзіць — і жах яе бярэ:
Што уолстрыцкі жук не злопаў,
То каларадскі дажарэ.

Вось чаму Танер хутчэй ірвецца да ўлады, каб пусціць у ход метады фашысцкага тэрору. Фагерхольм, у сваю чаргу, шырока расчыняе яму дзверы, а іх амерыканскія гаспадары дружна апладзіруюць: «Брава! брава! Ай-ды халуі!»

ПАТАКА І ДЗЕГАЦЬ

АМЕРЫКАНСКІ друк расцэньвае, як надзвычай важную падзею для нямецкага народа, стварэнне марыянетачнай заходнегерманскай дзяржавы. Паведамленні аб гэтай «падзеі» густа перасыпаны такімі словамі, як «свабода» і «дэмакратыя». Амерыканскія борзпісцы шчодро мажуць слоўнай патакай новаспечанага трызонскага «канцлера» Адэнаўэра.

Але гэтага сепаратыста і рэакцыянера хоць медам маж, усёроўна дзэгцем смярдзець будзе.

Яшчэ ў 1945 годзе гэты «сапраўдны германец» пастараўся абмазаць дзэгцем вароты сваіх суайчыннікаў. У газеце «Кельнішэр курыр» ён пісаў: «Германія не здольна сама кіраваць сабой, але каб выклікаць у сэрцах немцаў бадзёрасць і надзею, мы павінны атрымаць пэўную свабоду руху, — такую, якой карыстаецца конь у вупражцы з адпушчанымі лейцамі».

Такімі метадамі Адэнаўэр прапануе напяліць хамут на шыі немцаў і каб лейцы трымалі амерыканскія паганятыя. Каментарыі, як гаворыцца, не патрэбны. Тут напэўна і ў херстаў, і ў мак-кормікаў няхопіць патакі, каб хоць колькі-небудзь заглушыць фашысцкі смурод, якім тхне антынародны бонскі парламент разам з яго «канцлерамі» і марыянетачнымі міністрамі.

Папрабуўце злезці

КАНДРАТ Крапіва ў вядомай байцы «Дзед і баба» расказвае, як «ехаў дзедка на кірмаш, з ім на возе—баба». Конік,—успамінаем,— быў слабы, меў не болей двух гадоў, бабцы-ж, трэба меркаваць, стукнула не менш пяці дзесяткаў і, у адрозненне ад коніка, была яна з выгляду нішто сабе, нават энергічная: седзячы на возе, дапамагала карантышу, — уцапілася за білы «ды нагамі ў перадох пхне, як мае сілы».

Мараль байкі ў тым, што «Ва ўстановах часам ёсць вось такія-ж «бабы»: здэцца й робяць яны штось, але справы — слабы».

Гэтую крапіваўскую герайню, якая дапамагае справе, «як кашаль хваробе», нам удалося напаткаць у Слуцку, Барысаве, мелі прыёмнасць пазнаёміцца з ёй і ў Даманавічах.

Вось, напрыклад, у Даманавіцкім сельсавеце гэтая асоба, здаецца, і робіць штось, але... справы яе ні самой паглядзець, ні людзям паказаць. Прозвішча яе — Дзенісовіч, імя — Апанас, па бацьку — Мікалаевіч, належыць яна да мужчынскага полу. Сядзіць памянутая асоба за сталом старшыні сельсавета. Часцей-жа за ўсё Дзенісовіча ў сельсавеце цэлымі днямі не ўбачыш. Тым часам збіраецца многа наведвальнікаў: аднаму трэба засведчыць даведку, другому — вырашыць тэрміновую справу, трэціму — зарэгістраваць нованароджанага... Сядзяць і чакаюць, бо «Дзенісовіч хутка будзе», «нейдзе едзе», «затрымаўся на службе». Нарэшце, Апанас Мікалаевіч з'яўляецца.

— Гэта ўсе да мяне? — звяртаецца ён да наведвальнікаў. — Дарэмна чакаеце, я прымаю толькі да 13 гадзін.

Памянёныя справы ў Даманавічах — гэта яшчэ кветкі бюракратызма. Ні ў якае параўнанне з імі не могуць быць пастаўлены «ягадкі» валакіты, што добра спеюць у Барысавскім Загсе. Бяздушныя, чыноўніцкія адносіны да наведвальнікаў у гэтым Загсе патрабуюць падкрэсленай увагі. Возьмем, напрыклад, звычайны рабочы дзень гэтай установы — 16 верасня гэтага года. Каля дзвярэй Загса — у чарзе 250 наведвальнікаў, якія прышлі здаць дакументы на камісію па знадворнаму віду. Шмат хто з іх стаіць тут не з рання, а з вечара —начавалі пад дзвярыма, каб першымі трапіць на прыём. За ўвесь дзень удалося ўладзіць свае справы толькі сямідзесці грамадзянам, астатнім загадалі прыйсці 23 верасня. І так без канца: прыходзяць людзі, і ні з чым, страціўшы дарагі час, вяртаюцца дадому. Праўда, аддзяжуршы ў гэтай бяскончай чарзе разоў пяць — шэсць, можа і вырашыш сваю справу. Дапускаючы невялікі гіпербалізм, атрымаецца так: дзіця, якое сёння нарадзілася, можа з поспехам само зарэгістраваць сваё нараджэнне ў гэтым Загсе, бо, пакуль дойдзе да яго чарга, яно ўправіцца не толькі выбрацца з палёнак, але навучыцца і добра хадзіць, і ўласным голасам заяўляць прэтэнзіі да Загса. У чым-жа справа? Адказ прасты: два супрацоўнікі Загса не ўпраўляюцца задавальніць просьбы вялікай колькасці наведвальнікаў. Апрача таго, пры ўсёй сваёй стараннасці, яны не маюць часу даць адказ на лісты працоўных, якіх сабралася ў Загсе больш пяцісот.

Ці ведаюць пра гэта ў горсавеце? Вядома, нават рашэнні пішуць: «Накіраваць на дапамогу ў Загс пяць чалавек». Старшыня выканкома горсавета тав. Маманаў падпісаў гэтае рашэнне. Падпісаў — і збыў з рук, а чарга ў Загсе не змяняецца, а штодня павялічваецца.

Ці ведаюць пра такія бяздушныя адносіны да грамадзян у Барысавскім гаркоме партыі? Безумоўна, ведаюць, бо адтуль часценька гукуюць у тэлефонную трубку:

— Ало! Загс! Тэрмінова прапусціце без чаргі таварыша такога-та.

У Слуцкім райана да просьб працоўных адносяцца больш тактычна, даюць адказ нібыта фармальна правільны, па сутнасці-ж — здзек. Яшчэ ў 1947 годзе тав. Дземідовіч — настаўнік сярэдняй школы — напісаў ліст у Слуцкі райана з просьбай высласць яму даведку, што ён да вайны працаваў настаўнікам Урэцкай сярэдняй школы Слуцкага раёна. Загадчык райана адказаў на гэты ліст вельмі каротка, але па-бюракратычнаму: «Даведкі прыслаць не магу, прыезджайце самі». Пасля гэтага тав. Дземідовіч напісаў у райана яшчэ чатыры лісты, у якіх, указавшы прычыну, чаму не прыехаў, зноў пералічваў настаўнікаў, якія яго ведалі раней на рабоце і зараз працуюць у Слуцкім раёне. Але на гэтыя чатыры лісты тав. Дземідовіч не атрымаў ніводнага адказу.

Валакіта, як бачыце, двухгадовай даўнасці, неханала ёй толькі шырокая вядомасці,—вось і надаем ёй гэта ў межах рэспублікі.

Бюракраты, валакітчыкі і іншы да іх падобны баласт вельмі прыкметны ў нашы дні ўсенароднага працоўнага ўздыму. Усім гэтым егамосцям, якія, усёўшыся дзе-ні-дзе за сталамі ўстаноў, перашкаджаюць руху наперад, савецкія людзі кажуць: «Мо' без вас было-б лягчэй? Папрабуўце злезці!»

А. РЫЛЬКО.

Мы не супраць фантазіі

Уявіце сабе такі малюнак. Цяністы сквер на вуліцы Энгельса ў Мінску. Тут людна і весела.

І раптам чуецца шоргат пілы, а затым на фантан, на алсі, на кусты і клумбы падае стромкае дрэва...

Адкуль узяў усё гэта аўтар? — недаўменна запытае чытач. — Як мог ён уявіць што-небудзь падобнае?

На такія пытанні мы можам даць вычарпальны адказ. Ніхто не ду-

маў, ды ніколі і не падумае валіць дрэвы на скверы. Але ёсць у Мінску людзі з незвычайнай фантазіяй, якім здаецца, што так можа здарыцца. Прагуляўшыся па аляях сквера. На кожным кроку вы сутыкаецеся з надпісамі, элементарная непісьменнасць якіх спалучаецца з поўнай адсутнасцю здаровага сэнсу: «Ляжаць, хадзіць і таптаць траву суро́ва забараняецца». А побач другая: «Рваць кветкі, ламаць дрэвы і кусты забараняецца». Дай волю гэтым ахоўнікам парадку, дык яны, чаго добрага, на кожным доме

намалююць такія папярэджанні: «Увага! Біць шкло ў вітрынах і вокнах забараняецца». Або: «Выходзіць і ўваходзіць толькі праз дзверы».

Ёсць у Мінску прыгожая вуліца, якая вядзе да парка імя Горкага. Але ўродлівыя фанерныя шчыты парушаюць і тут строгую гармонію кветак і скульптур. Мы чытаем зноў: «Рваць кветкі, хадзіць па клумбах забараняецца».

У парку імя Горкага нават у вачах мітусіцца ад усялякіх «забараняецца». Тут вы даведаецеся, што нель-

га псаваць дрэванасаджэнні, падбіваць людзей машынамі і матацыкламі. Вы даведаецеся, нарэшце, для чаго існуюць урны і плявацельніцы...

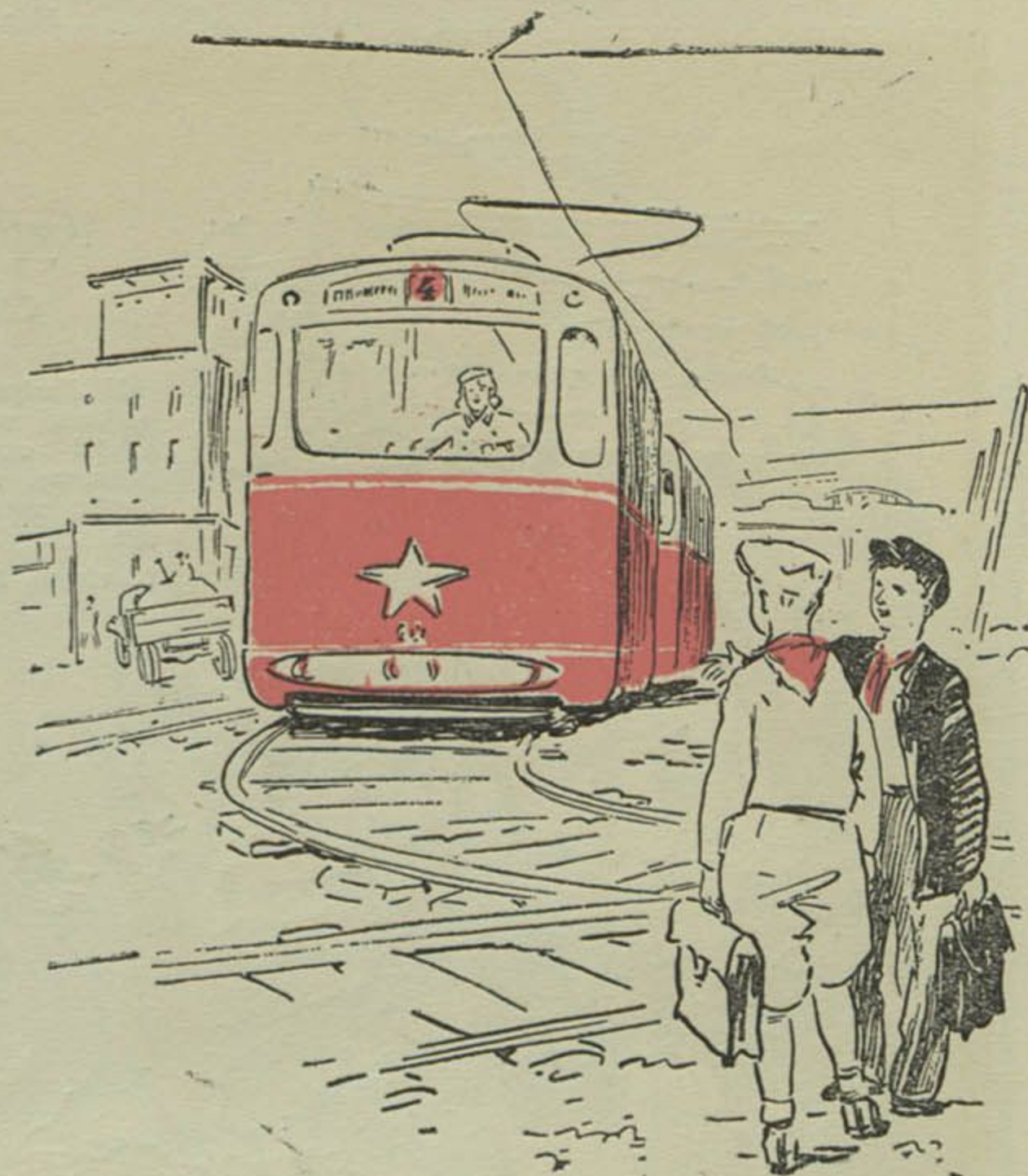
Не, мы зусім не супраць фантазіі! Яна неабходна не толькі аўтарам прыгодніцкіх раманаў. Але ці варта раздуваць сваю фантазію да такой ступені, каб уявіць сабе савецкага чалавека, які ламае дрэвы ў парку, у тым самым парку, які ён сваімі рукамі аднавіў.

Нам здаецца, што кожны мінчанін мае поўнае права лічыць сябе абражаным падобнымі «забараняецца».

А. ЭВЕНТАУ.

3

ДОБРЫЯ АДЗНАКІ

Пеця: — Бач, мінскі трамвай чацвёрку атрымаў.

Міша: — Вядома, трамвайшчыкі добра працуюць. А хутка правядуць новую лінію — пяцёрку атрымаюць.

Мал. А. Волкава.

Правалы ў памяці

Аб тым, што «Міндарбуд» хварэе на такую небяспечную хваробу, ніхто не ведаў да таго часу, пакуль ён не пачаў будаваць мост па дарозе да другога цагельнага завода. Пачалося будаўніцтва яшчэ ранняй вясной. Перш-на-перш прывезлі дошкі, скінулі іх і... забыліся (першы правал). Цягнуўся ён ні больш ні менш, як тыдні тры. Потым, відаць, успомнілі і прывезлі яшчэ цэглу і... (другі правал). Гэты правал цягнуўся амаль з месяца, але, нарэшце, і ён скончыўся. Прышлі рабочыя і пачалі раскідаць стары мост. Раскідвалі яго доўга і расцягнулі працу на месяц. Будавалі новы мост таксама з месяца, маставую арку — яшчэ адзін месяц (ужо

тры) і, нарэшце, пачалі засыпаць грунтам. Магчыма, хутка і засыпалі-б, але... (наступны правал!)

Асабліва крыўдна наглядзець такое будаўніцтва рабочым цагельнага завода, якія змагаюцца за выпуск цэгля толькі выдатнай якасці. Для таго, каб зменшыць брак на ўнутрызаводскай вузкакалейнай дарозе (на стыках рэк разбівалася цэгла), завод зрабіў падгонку рэк.

Колькі-ж б'еца цэгля, калі прыходзіцца па бездарожжы аб'язджаць гэты мост?

А апошні правал у памяці Міндарбуда цягнецца і па сённяшні дзень.

Г. РАДАВЫ.

Ключ знойдзен

Мал. М. Гурло.

Курам на смех

У Лагішыне Пінскай вобласці так адрамантавалі склад «Заготзбожжа», што пры засыпцы зярна ў складзе вывалілася сцяна.

(3 пісьма В. Якімовіча).

— А зярнят тут—куры не клююць...

Адам РУСАК.

МІКІТА І МАКАР

У Мікіты свой характар,
У Макара свой звычай.
Дзе Мікіта скажа — трэба,
Там Макар скажа — няхай.

У Мікіты хата — шклянка,
У хаце радзе стайць.
У Макара дождж праз стрэху,
Як праз рэшата, цурчыць.

Як пакос — Мікіта косіць,
На жыво Мікіта йдзе,
А Макар у рукі вуду
Ды на рэчку пабрывдзе.

Людзі бачылі, казалі, —
На рабоце Макар быў.
Толькі там на сенажці
Больш ляжаў ён, чым касіў.

Прышла восень, за работу
Атрымай на працадні,
Што паложана па праву, —
На вазы сабе гарні.

І Мікіта дзве машыны
Збавыны дамоў завёз,
А Макар свой заробтак
Лёгка ў торбачцы панёс.

„Фрукт“ з канторы „Белплодагародніна“

Пачалося з таго, што на пустыры па Совецкай вуліцы г. п. Брагіна з'явілася група рабочых з рыдлёўкамі. Яе ўзначальваў асабіста дырэктар мясцовай канторы «Белплодагародніна» т. Капур. Ён аглядзеўся наўкола і ўрачыста абвясціў: «Тут, на гэтым самым месцы, у найкарацейшы тэрмін будзе пабудавана новая кантора «Белплодагародніны».

І сапраўды, праз некалькі дзён спакойных жыхароў быў парушан гулам калоны аўтамашын.

— Капур лес вязе! — пачуліся галасы з адчыненых вокнаў. — Вось гэта размах! Вось гэта аператыўнасць!

Але захапленні былі заўчасныя. Машыны спакойна мінулі будаўнічую пляцоўку на Совецкай вуліцы і зніклі за паваротам. На Першамайскай вуліцы іх чакаў т. Капур.

І будаўніцтва пачалося... паралельным

метадам. Разам з домам на Совецкай вуліцы пачаў расці такіх-жа памераў дом на Першамайскай. Тав. Капур не хадзіў, а лётаў у гэтыя дні. Нават самыя аптымістычныя кліенты і тыя страцілі ўсякую надзею ўбачыць дырэктара. Закуп гародніны і фруктаў, вывозка бульбы дзяржаве былі часова спынены.

Нарэшце, калі абодва дамы былі пабудаваны, т. Капур скромна заявіў, што будаўніцтва канторы каштавала дзяржаве толькі... 80 тысяч рублёў. Ад сябе мы можам толькі дадаць, што за гэты час з-за адсутнасці транспарту, які быў заняты на будаўніцтве, засталася няывезенай на дзяржаўныя склады і амаль што пагніло сто тон бульбы.

Колькі-ж каштавала «Белплодагародніне» будаўніцтва ўласнага дома на Першамайскай вуліцы такому «фрукту», як Капур?

М. СВЯТЛОУ.

МІКОЛА Супрун, слесар механічнага цэха, трапіў у насценгазету. Гэтая вестка хутка абляцела ўвесь завод. У абедзенны перапынак каля чарговага нумара «Маланкі» сабралася вялікая група рабочых. Тут-жа стаяў і Мікола. Ён разгублена паціскаў плячыма і, без усякай надзеі на поспех, прававаў абараняцца.

— Допіс так сабе... нічога. Што праўда, то праўда, — казаў ён, з павышанай цікавасцю разглядаючы масляную пляму на левым рукаве спяцоўкі. — Але карыкатура!.. — і твар Міколы здзіўлена выцягнуўся ў напрамку газеты. Ці-ж я падобны да яго?

— Вядома, не, — зазначыла рэвальвершыца Надзя Лагуновіч. — Не ты падобны да яго, а ён да цябе. Прыгледзься добра... Раззява ты, дванаццаць на чатырнаццаць, — раптам выпаліла яна і пайшла.

З некаторага часу Надзя больш, чым хто-небудзь, мела права на такія рэзкія «кампліменты». Аб іх сяброўстве ведалі ў цэху. Хлопец сумна паглядзеў услед дзяўчыне і, калі яна знікла за дзвярыма, зноў павярнуўся да карыкатуры: так, безумоўна, гэта ён, Мікола Супрун, стаіць каля варштата, увабраўшы галаву ў плечы і бездапаможна растапырыўшы рукі, а над ім вісіць у паветры вялікі пыталынік...

І ва ўсім вінаваты ключ. Звычайны гаечны ключ 12 на 14.

Перад гэтым, раніцай, да яго падышоў майстар.

— Паглядзі, голубе, на стодзесятым аўтамаце нешта супарт закапрызіў. Станок не павінен стаяць і пяці хвілін.

— Гэта мы зараз, — запэўніў Мікола, схопіў інструмент і паймаўся да станка.

Агледзеўшы супарт, ён выцер нос і палез у скрыню па ключ.

— Так, 12 на 14... 12 на 14... — мармытаў хлопец. — Дзе-ж гэта ён? Няма!

Мікола разгублена азірнуўся.

«Гэта мы зараз, пачакай крыху», — і пабег да варштата. Але і там ключа не знайшлося. Ён перакідаў увесь інструмент, перагледзеў усе куткі, нават пад варштат залазіў — і ўсё дарэмна, ключа не было. «Ляжыць-жа недзе і смяецца», — думаў Мікола, бездапаможна растапырыўшы рукі. У такім выглядзе ён і трапіў у насценгазету.

Падышоў майстар.

— Што гэта ў цябе робіцца? — здзіўіўся ён, — не варштат, а непрыбранае ляда.

— Ключ недзе згубіўся, — вінавата прамовіў Мікола, — 12 на 14.

— Ну, ведаеш... — майстар пачынаў злаваць. — У такім сметніку цяжка што-небудзь знайсці. Бяжы ў кладовую. І каб станок праз пяць хвілін працаваў. Раскідон ты 12 на 14...

Праз дзесяць хвілін станок быў адрамантаваны. Мікола стаяў ля варштата, абціраючы рукі замасленымі канцамі. Майстар хадзіў збоку, уціснуўшы рукі ў маленькія кішэні спяцоўкі.

— Дык вось, — казаў майстар, рэзка павярнуўшыся да Ікна, — ключ да перавыканання плана ляжыць у высокай культуры вытворчасці, — і хітравата паглядзеў на Міколу. — Думаеш, калі рукі ў цябе брудныя ці пляма на носе, дык ты ўжо і працаваў? Іншы выпэцкаецца, як камінар, а карысці з гэтага ні на грош. Трэба вучыцца працаваць культурна. Каб інструмент быў заўсёды пад рукой, каб матэрыял не валяўся абы дзе і каб рабочае месца было ў чыстаце і парадку. Бачыш, як у нас у цэху ўтульна цяпер? Вентыляцыю павалічылі, шафы для спецвопраткі зрабілі, урны паставілі, душ кожны дзень працуе...

Ад гэтых слоў Мікола сапраўды адчуваў сябе як пад гарачым душам...

... У інтэрнат ён вярнуўся позна, стомлены, не ў гуморы. Крытычна аглядзеўшы маленькі пакой, дзе яны жылі ўчатырох — два аўтаматчыкі і два слесары, Мікола зазначыў:

— А накуралі як! Няўжо цяжка фортку адчыніць? Хто ў нас сёння дзяжурны? Ты, Сяргей?

— Ён самы, — адазваўся Сяргей Прыходзька, ляліва пацягваючыся на ложку.

— Чаго-ж ты разлэгся ў вопратцы, як прынцэса якая? А ў пакоі сметнік! На падлозе — недакуркі, пасуда не памыта, пасцелі параскіданы...

Мікола яшчэ раз з кута ў куток аглядзеў пакой і звярнуўся да хлопцаў:

— Давайце, сябры, наведзем парадак.

Хлопцы здзіўлена пераглянуліся.

Сяргей Прыходзька пакруціўся на ложку, потым апусціў ногі на падлогу. Падміргнуўшы хлопцам, ён яхідна запытаўся ў Міколы:

— Тут нешта не тое, браток. Можна ключ знайшоўся? 12 на 14, га?

Мікола ўсміхнуўся, узяў венік і пачаў вымятаць смецце.

— Так, ключ знойдзен, — прамовіў ён. — А ты, дзяжурны, бяры вядро і бяжы хутчэй па вяду. Няхай цяпер хто скажа, што мы некультурна жывем і працуем!

М. ЦІКОЦКІ.

У ВЯДОМЫМ рамане «Далёка ад Масквы» будаўніцтва нафтаправода хоць і знаходзілася далёка ад сталіцы, але вялося ўдарна і было скончана да тэрмінова.

Нельга сказаць, што будаўніцтва цагельнага завода арцелі імя 9-га Мая Баранавіцкага многапромсаюза — грандыёзнае будаўніцтва і што яно знаходзіцца далёка ад многапромсаюза. Наадварот, гэты завод не вызначаецца маштабам, і лёс не закінуў яго далёка ад гаспадара. Між тым будаваўся ён каля пяці год і кошт яго дасягнуў амаль паўмільёна.

Часта гавораць: «або іграй, або грошы аддай». А завод гэты і не іграе, і грошы не аддае. Аднак, у яго ёсць усе магчымасці загаварыць на поўны голас. Для гэтага не хапае толькі «дробязі»... жадання наладзіць справу як з боку многапромсаюза, так і самога старшыні арцелі т. Зялёнкіна.

Завод нядрэнна абсталяваны, ва ўсіх разе сюды «закінуты» неабходныя машыны, але многія з іх сапраўды закінуты заводам. Так, да гэтага часу не ўстаноўлены транспарцёр, не працуе глінамяшалка, выдатная паўгофманская печ вытворчай магутнасцю ў 1,5 мільёна штук цагляных таксама не працуе толькі таму, што гаспадарнікі ніяк не знойдуць некалькі дзесяткаў метраў жалеза, каб падняць конусы цягі.

Арцель мае прэс, магутнасць якога дасягае 12 тысяч цаглін у змену, а практычна ён дае толькі дзве — тры тысячы.

Нікога не турбуе і тое, што няма дзе сушыць цаглу. Тры павеці ніяк не могуць справіцца з нагрузкай. Вырашылі пабудаваць яшчэ тры павеці, слупы ўкапалі, а накрылі... небам. Так і стаяць гэтыя слупы. Праўда, частка з іх ужо «усохла» — на дрывы паспілоўвалі.

— І што з таго, што мы знаходзімся недалёка ад начальства, — скардзяцца рабочыя арцелі, — усё роўна толку няма.

А тымчасам гадавы план па выпуску цагля-сырцу выканан на 27 працэнтаў, па абпальванню — на 5,5 працэнта, а ганчарнай пасуды выпушчана толькі на дзве тысячы літраў замест планавых 40 тысяч.

Такім чынам, атрымоўваецца, што для абмногапромсаюза гэты цагельны завод — яшчэ не знойдзены востраў. Праўда, быў тут аднойчы «рабінзон» (галоўны інжынер абмногапромсаюза), якога занесла сюды нямаведама якімі хвалямі. Паглядзеў ён, як і што тут робіцца, нешта запісаў у бланк, але ці даплыв ён шчасліва назад — на заводзе вельмі сумняваюцца, бо не чуваць, каб пасля яго наведвання завод-востраў трапіў на карту абмногапромсаюза і адчуў якую-небудзь дапамогу.

Не ўкамплектаваны завод і рабочымі. Паколькі завод належыць арцелі, задача старшыні т. Зялёнкіна рабіць так, каб на заводзе працавалі людзі, зацікаўленыя ў росквіце завода, інакш кажучы, каб усе, хто тут працуе, былі членамі арцелі. Для гэтага трэба праводзіць адпаведную работу. У гэтых адносінах вельмі «цікавае» пачынанне зрабіў папярэднік Зялёнкіна — Фокін. Ён проста аддаў загад лічыць усіх рабочых завода членамі арцелі. А як-жа можа агітаваць Зялёнкіна рабочых, каб яны ўступалі ў арцель, калі ён сам і старшыня рэвізійнай камісіі т. Сазонаў ніяк не могуць аформіць сваё ўступленне ў арцель.

З усяго гэтага відаць, што хоць завод размешчан і недалёка ад абмногапромсаюза, — ён знаходзіцца вельмі далёка за полем яго ўвагі.

В. ЛЬВОВ.

— Мама, які гэта леў? Брытанскі?
— Не, афрыканскі. Брытанскі — больш аблезлы.

НА ПІКАНТНЫЯ ТЭМЫ

МІХАІЛ Мікалаевіч Бельскі займае не абыякую пасаду. Ён загадчык Асіповіцкай раённай нарыхтоўчай канторы «Расткаучук». Як ні кажы, вядомы чалавек на ўвесь Асіповіцкі раён!

Па службоваму абавязку справу яму даводзіцца мець з кок-сагізам. Раслінка гэта — і ростам невялічкая, і на выгляд так сабе, але з норавам: і на ласку чуллівая, і ўвагу сталую любіць, і далікатнага абыходжання патрабуе... Карацей кажучы, каб справа ішла гладка, трэба добра ведаць характар гэтай раслінкі. Вось чаму яшчэ ранняя вясной Міхаіл Мікалаевіч паехаў у Мінск на курсы, каб папоўніць свае веды, запасціся новымі.

Спачатку ўсё ішло як мае быць: вучылі, лекцыі чыталі, — што трапляла ў галаву, а што ў канспект... Адным словам, усё было-б добра, каб...

А ўсяму бяда вясна!.. Каго з жывых людзей яна не спакунвала! Не абышла на гэты раз і паважанага Міхаіла Мікалаевіча. І вось захацелася нашаму паважанаму таварышу Бельскаму звацца Мішай. А чаму-б і не так? Узрост — самы падыходзячы: яму ледзь пераваліла на чацверты дзесятак, хлопец таксама не кепскі, да таго-ж сур'ёзны: нават ідучы на спатканне з дзяўчынай, ён не расставаўся з палявой сумкай. І нездарма: у сумцы-ж пячатка яго ўстановы ляжала.

А закахаўся Міша не на жарты, ды і сам, відаць, не быў пакрыўджаны ўвагай, бо дзяўчына паверыла яго шчырасці. Але вось здарылася новая бяда: работа курсаў закончылася, і трэба было збірацца дадому. «Не сумуй, любя, да хуткага пабачэння!» — не траціў надзею Міхаіл Мікалаевіч і... паехаў у Асіповічы.

... Сяўба — пара гарачая, адна работа дру-

гую так і падсцёбае, толькі паспявай паварачвацца.

Круціўся сям-так і Міхаіл Мікалаевіч, хоць і не да таго было яму. Праўда, план сяўбы кок-сагізу раён выканаў. Бедны Міша толькі і ведаў, што пісаў лісты сваёй каханай, хаваючыся пры гэтым ад пільнага вока... жонкі. А тут яшчэ і роднае дзіця не дае спакою: збівае з лірычнага настрою на невясёлы, маркотны тон... Ён пісаў:

«Ох, любя мая, ты і не ўяўляеш, як я пакутую без цябе. Нават работа ў галаву не ідзе»...

А работа сапраўды «ў галаву не ішла». Перастаў наш Міхаіл Мікалаевіч бываць у калгасах, цікавіцца кок-сагізам. Хіба можна ў такі час займацца нейкім кок-сагізам? І ён расчулена пісаў: «Вось да чаго ты мяне даводзіш, а сама, напэўна, ужо даўно забылася пра мяне... Прысядзібны ўчастак засеяў з разлікам і на цябе... Моцна паціскаю ручку і цалую 10³ разоў. Міша».

Затым, крыху падумаўшы, рашыў, што гэта не зусім пераканаўча, і ў дадатак да ўсяго паставіў яшчэ акуратны, па апошняму слову бюракратычнай тэхнікі, подпіс, як у ведамасці на атрыманне зарплаты. Але і гэтага яму здалося мала. Тады ён распісаўся чырвоным алоўкам і прытуліў да подпісу пячатку. Пасля гэтага любоўнае пасланне набыло выгляд афіцыйнага дакумента з уласна-ручным подпісам, засведчаным пячаткай.

Тым часам, калі загадчык канторы «Расткаучук» употай ад жонкі таміўся ад каханья, кок-сагіз таксама патрабаваў любві і ўвагі да сябе. А Міхаіл Мікалаевіч, бывала, ходзіць па полю ды гадае на рамонку: «любіць... не любіць... плюне... пацалуе... да сэрца прытуліць... да чорта патурыць...» А кок-сагіз падслухаў, значыцца,

усё гэта ды і духам паў. Не вытрымала здрады расліна, пачала вянуць, чахнуць. Асабліва хваравіта пераносіў гэты здзек кок-сагіз у калгасе «17 парт'езд» Карытыянскага сельсавета, да якога Бельскі быў прымацован, як спецыяліст па кок-сагізу. Гэтая чуллівая на ласку расліна, пакінутая і забытая ўсімі — і спецыялістамі, і не спецыялістамі, амаль зусім загінула ў няроўнай барацьбе з пустазеллем.

Міхаіл Мікалаевіч гэта бачыў, але з халодным сэрцам ставіўся да беднай расліны. Якраз прышоў ад каханкі доўгачаканы ліст, адрасаваны яго жонцы (нейкім цудам даведалася-ж пра яе існаванне!). Прыслала яна жонцы і яго, Міхаіла Мікалаевіча, лісты ды са сваімі едкімі каментар'ямі. Можна сабе ўявіць, што пасля гэтага было! Зусім асунуўся наш Міхаіл Мікалаевіч, і на памяць пачалі прыходзіць нудныя куплеткі:

«Галава ты мая удалая,
Да чаго ты мяне давяла?»

Пры такім горы яму, вядома, было ўжо не да кок-сагізу. Так сказаць, прапаў конік — прападай і хамуток. Перастаў ён цікавіцца і работай, і сваёй пасадай, і нават пячаткай — не дапамагла-ж яна ў любоўных справах. Часцей стаў заглядаць у чарку. Не было ахвоты рыхтаваць ні тару для прыёмкі каштоўных карэнняў кок-сагізу, ні падрыхтоўваць пляцоўку для іх адгрузкі. Адным словам, не стала гаспадара, і гэтай каштоўнай расліне даводзіцца паўтарыць следам за Бельскім нудны куплет: «Галава ты яго удалая, да чаго ты мяне давяла?»

А. МАКАЕНАК.

РАСПЛАТА ПА-АМЕРЫКАНСКУ У ЧАС ВАЙНЫ...

ПАСЛЯ ВАЙНЫ...

— Дзе-б ваенныя злачынцы ні былі, іх пасцігне расплата!

... І настаў час расплаты.

Мал. Д. Красільнікава.

В. КАРБОУСКАЯ.

ЗНАЁМЫ ГОЛАС

В Ы НАОГУЛ якое-небудзь дачыненне да радыё маеце?.. Толькі слухаеце? Э-э, тады... А самі выступаць не даводзілася?.. Ну, гэта нічога. Калі добра працуеце, то, можна спадзявацца... Мне вась аднойчы ўжо давялося... Як гэта было? А чаму-ж не раскажаць? Гэта можна.

Неяк увечары сабраліся мы ў праўленні, сядзім, гутарым. Раптам тэлефон—дз-р-р-р... Старшыня пытае: — Хто тарабаніць?.. З Мінска? Ну, слухаю! — кажа старшыня.

А з тэлефоннай трубкай: — Мы з радыёкамітэта. Прыедзем да вас, каб запісаць гутарку з вашай калгасніцай Валянцінай Іванаўнай Паляшчук пра тое, як яна дамаглася ўраджаю пшаніцы 30 цэнтнераў з гектара...

А Валянціна Іванаўна—гэта-ж я. Вядома, прыемна, але і крыху хвалюся. Сабрала гэта я сваё звяно і кажу: «Ну, дзяўчаты, трэба падумаць, што і як сказаць ім». А дзядзька Аляксей,—ён такі, што ўсюды свой нос ткне,—ну, ды старому можна даваць, ён наогул нядрэнны чалавек. Дык вась, дзядзька Аляксей і кажа: «Ты, Валянціна, глядзі, перад усёй краінай гаворыць будзеш, так што пустога не мялі, гэта не ля студні. Разумнае слова трэба сказаць». Я і пытаю: «А якое такое разумнае слова сказаць, ты навучы». «А што,—кажа,—і навучы. Трэба не толькі пра поспехі гаварыць, а то падумаюць людзі, што выхваляешся. Пра

недахопы таксама, ды не саромячыся. Пра тых, хто толькі мінімумам працадзён і жыве. Ды так,—кажа,—перабары, каб перад усім народам сорама набраліся. Хай паскрабуць патыліцу».

А я і кажу: «Гутарка пра дасягненні павінна быць». А ён сваё: «Ты рыхтуйся, а калі што не так, то і я слова ўстаю. Я не за славай ганюся, а за праўдай».

Дні праз два глядзім—да праўлення машына падкаціла. Выходзяць двое—адзін у чорным плашчы, другі—у белым, з чамаданам нейкім. Дзядзька Аляксей адразу ўгадаў. «Яны,—кажа.—Зараз мы ім усё растлумачым, што і да чаго». Павёў іх у праўленне. Маё звяно амаль усё сабралася. Хвалюемса. Я, вядома, больш за ўсіх. Зайшлі і мы ў праўленне. А хлопцы тэя, радысты, вясёлыя, ветлівыя.

— Давайце,—кажуць,—Валянціна Іванаўна, не будзем дарэмна час траціць, прыступім да справы.

— Правільна! — уставіў слова дзядзька Аляксей. — Час цяпер дораг і нечага яго марнаваць. Можна яшчэ ў які калгас ехаць трэба.

Радысты пераглынуліся з усмешкай, а старшыня гаворыць: «Будзьце знаёмым,—гэта наш актывіст Аляксей Мікітавіч Дрозд». Тэя ў адказ: «Вельмі прыемна пазнаёміцца».

А дзядзька Аляксей і кажа: «Я так і меркаваў, што апрача прыемнасці ў нас нічога другога не здарыцца. Мая прапанова такая: давайце арга-

нізуем перадачу на два галасы. Валянціна, значыцца, дзішкантам, а я на басах. Яна пра дасягненні, а я пра недахопы». Яны смяюцца.

— Гэта ўжо, Аляксей Мікітавіч, другім разам. А зараз у нас заданне—правесці гутарку асабіста з Валянцінай Іванаўнай.

Адчынілі свой чамаданчык, паставілі апарат і далікатна просяць: «Астатніх таварышоў мы просім пакінуць нас, каб у запіс не ўрываўся староннія гукі».

Дзядзька Аляксей і тут не змаўчаў: «Калі ласка! Толькі старонніх гукаў не будзе, таму што тут усё сваё». Дзяўчаты мае, вядома, паслухалі, вышлі з праўлення і прыселі пад акном. А старшыня і стары Дрозд засталіся. Старшыня пальцам грозіць,—не пікіні! Як толькі падрыхтаваліся, так і пачалі.

Адзін мне гаворыць: «Добры дзень, Валянціна Іванаўна!» А я яму «Дзень добры». Ён пытае: «Раскажыце нам, Валянціна Іванаўна, як вы са сваім звяном дамагліся...» Ну, значыцца, усякія там пытанні,—што, як, калі... А я адказваю: «Так і так... я не адна працавала... Называю сваіх дзяўчат па імені, а як дайшла да Марыікі Капылавай,—яна ў нас вельмі сарамлівая,—яна ўзяла ды войкнула за акном. А таварыш з радыёкамітэта галавой паківаў і кажа:

— Я так і ведаў, што ціха не будзе. Добра, што гэта яшчэ толькі проба...

А тут, як на грэх, певень закукарэкаў. Старшыня аж падскокчы і рукамі замахаў. А яны смяюцца: «Не,—кажуць,—певень не перашкаджае! Гэта нават добра,—тыповы калгасны гук».

Тут дзядзька Аляксей пакрыўдзіўся не на жарты.

— Эге-ж,—кажа,—певень, значыцца, тыповы, а я не? Я можа для агульнай карысці стараўся-б, не тое, што той певень—кукарэжнуў і ўсё,—зразу-мей там, што ён хацеў сказаць...

Карацей кажучы, дарэмна я хвалювалася. Нічога страшнага, гавару сабе перад мікрафонам звычайныя словы, звычайным сваім голасам. І толькі ў адным месцы дзядзька Аляксей не вытрымаў і кашлянуў—гэта якраз там, дзе я спамянула яго. Але, вядома, нічога, усё добра абышлося. Яны падзякавалі нам, зачынілі свой чамаданчык і кажуць: «Перадачу слухайце ў нядзелю, роўна а 18 гадзіне. Бывайце здаровенькія»,—і паехалі.

... У нядзелю амаль увесь калгас сабраўся каля праўлення. У нас, вядома, у кожнай хаце радыё ёсць, але разам слухаць цікавей. Сядзім, чакаем. Раптам:

— Слухайце гутарку са звеннявой калгаса «Чырвоны маяк»...

Тут усё і зашухукалі: «Глядзі ты, сапраўды, голас, як жывы...»

А я сяджу, маўчу, слухаю, а сэрца то калоціцца, то замірае. Сама сабе думаю: «Ну, Валянціна, твой голас на ўсю краіну гучыць пра нашу калгасную перамогу». Потым усё скончылася і далі музыку. Тут дзядзька Аляксей і крычыць:

— А куды-ж яны маё «кхе-кхе» падзелі? Я-ж наўмысля кашляў, знак падаў: абібок, слухайце і майце на ўвазе—спуску не дадзім! Правільна я хацеў сказаць?

— Вядома, правільна. У пашане ў нас толькі сумленныя, працавітыя людзі.

Полічка ВОЖЫКА

ДАРАГІ ВОЖЫКІ!

1 верасня—самы шчаслівы дзень у жыцці савецкіх школьнікаў. Асабліва для першакласнікаў, якія ўпершыню пераступаюць парог школы. Але для вучняў 1-га класа Мар'інагорскай рускай школы гэты першы крок быў не зусім шчаслівы. Справа ў тым, што ім наогул не ўдалося пераступіць школьна парог. Калі яны прыйшлі на заняткі, то ні парог, ні дзвярэй, ні вокнаў, ні памяшкання для іх не знайшлося. Пачаўся навучальны год. Старшыня Пухавіцкага райвыканкома тав. Малахоўскі разам з дырэктарам школы тав. Карабцовым пачалі тэрмінова шукаць выйсця з даволі цяжкага становішча. Але не знайшлі яны нічога лепшага, як перавесці вучняў 7-га класа з рускай школы ў беларускую, каб вызваліць адзін пакой для 1-га класа.

Можна ты, дарагі Вожык, знойдзеш іншы выхад з гэтага становішча?

А. БУЛЫНКА.

ДРУЖА ВОЖЫКІ!

8 лютага гэтага года калгас «Промышляў» Пячонкаўскага сельсавета Мсціслаўскага раёна заключыў дагавор з Магілёўскай канторай «Белсельгасзабеспячэння» аб пастаўцы 36 тон мінеральных угнаенняў.

— Падкормім сёлета ўсе азімыя!—радаваліся калгаснікі.

Праходзіць тыдзень, два... шэсць, а ўгнаенні ўсё яшчэ «едуць». Занепакоіліся хлебаробы, напісалі дырэктару канторы т. Смалякову напамінак.

«Рыхтуйце пляцоўку для разгрузкі. Вам зараджана тры вагоны ўгнаенняў!»—паведаміў калгасу т. Смалякоў. Такі-ж ліст атрымаў і начальнік чыгуначнага раз'езда.

— Што-ж, не падкормім азімыя, затое яравыя добра ўгноім,—разважалі калгаснікі.

Зной чакваюць. Праходзіць месяц, другі, трэці... і гэтак да сённяшняга дня!

А ўгнаенні ўсё «едуць», і хто яго ведае, калі і куды яны прыедуць.

Е. ЕСЕПКІН.

ПАВАЖАНЫ ВОЖЫКІ!

Пры выбарах праўлення Давыдаўскага сельпа Даманавіцкага раёна пайшчыкі забалагавалі кандыдатуру Пінчука ў члены праўлення за яго надобрасумленнасць. Адным словам—не выбралі. Але старшыня сельпа Кусценка так упадабаў Пінчука, што... сам выбраў яго сваім намеснікам.

Асабістыя сімпатыі гэтых людзей нас не абыходзяць, а што датычыць парушэння дэмакратызма і пагарды да грамадскай думкі, дык мы выказваем абурэнне.

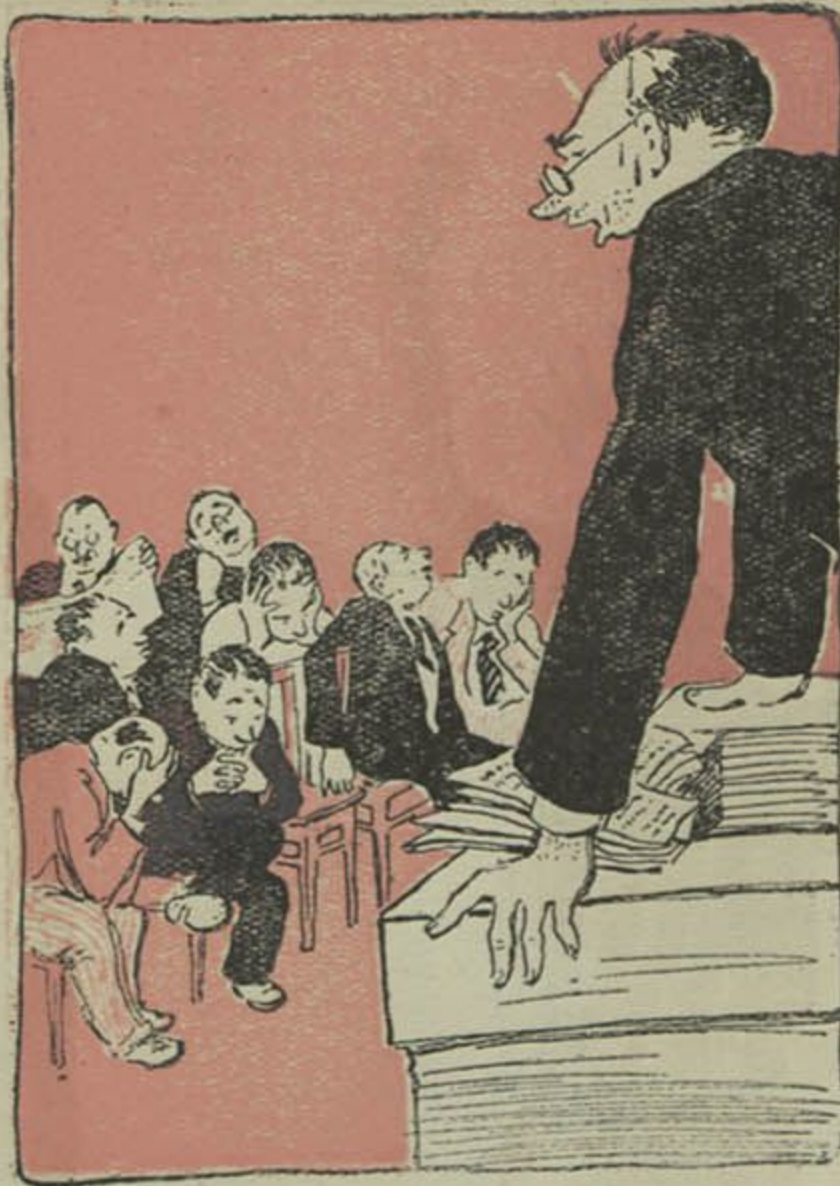
ПАЙШЧЫКІ.

ЗА ШЫЛЬДАІ

Загадчык Тальскага сельмага Любанскага раёна Д. Алейнік зачыняе магазін нібы на пераўчот, а за зачыненымі дзвярыма адбываецца п'янства. (З п'яна Н. Язвіча)

— Чуеш, там цэлае вяселле!..
— Кааператары гуляюць, а кааператыўныя грошы плачуць.
Мал. В. Грамыкі.

ІЛЮСТРАЦЫЯ ДА АДНОЙ
ЛЕКЦЫІ

Лекцыю «Аб стомленасці і спосабах барацьбы з ёю» ён чытаў цэлых пяць га-дзін.

Мал. В. Грамыкі па тэме капітана М. Маршыноўскага.

НА-ВОКА

На Гомельшчыне ёсць станцыя Уза. І вось на прыёмны пункт Белплодагародніны, што знаходзіцца на гэтай станцыі, прывезлі здаваць бульбу дзяржаўе калгаснікі з калгаса імя 1 Мая Уваравіцкага раёна. Паколькі на пункце вазавах вагаў няма, то бульбу тут важаць на-вока.

— 2600! — упэўнена сказаў прыёмшчык Цыганкоў, акінуўшы вокам нагужаную аўтамашыну.

— 2700 — не менш! — упэўнена засупярэчыў калгаснік Іван Паранаў.

— 2600!!

— 2700!!

Крыкам, як відаць, спрэчка не вырашылася-б. Схпіліся загрудкі. Толькі пасля гэтага Цыганкоў накінуў 100 кілаграмаў, бо прадстаўнік калгаса быў больш буйнай камплекцыі. Загадчык пункта Шпігановіч у такіх выпадках хаваецца ў сваю кантору — далей ад бяды.

Ад такой бяды не ўцячэш, паважаны таварыш Шпігановіч, калі не прыдбаеш на пункце вагі!

Полічка ВОЖЫКА

ПАВАЖАНЫ ВОЖЫКІ!

Што лепш мець—тэлефон ці рэзальцыю на за-яве: «Трэба чакаць, пры аслабленні нумара тэ-лефон будзе ўстаноўлены?»

— Што за недарэчнае пытанне! — адкажа кожны,—вядома, тэлефон.

Але не кожны ў Гродна ведае, як трэба дзей-нічаць, каб мець тэлефон, а не такую рэзальцыю. Я, напрыклад, звярнуўся з просьбай да на-чальніка гарадской канторы сувязі т. Кузняцова, каб тэлефон № 1—41 быў пераведзены на маё прозвішча і атрымаў вышэй паданую рэзаль-цыю. Калі т. Кузняцоў лічыць, што трэба ча-каць, то я і чакаю. Год чакаю, другі... Праўда, абяцанага, як сцвярджае прыказка, трэба тры гады чакаць. Можна тады...

А загадчык Гродненскай базы «Галоўтабака» т. Марозаў і трох дзён не стаў чакаць (у яго была такая-ж просьба, як і ў мяне). Ён не паўтарыў майё памылкі—не сам прасіў аб гэтай «ласцы», а прышоў да т. Кузняцова з адносінай ад гор-харчгандля. І што вы думаеце?—падзейнічала.

Цікава, чаму да такіх адносін асабліва ад-носінны гарадской канторы сувязі?

В. САЛАГЕУ.

ДАРАГІ ВОЖЫКІ!

Заказы Бешанковіцкай райпромкамбінат прымае досыць ахвотна, але яшчэ больш ахвотна атрым-лівае грошы ад заказчыкаў. А вось выконвае за-казы зусім неахвотна, абы з рук.

Так, яшчэ ўвосень 1948 года Макараўскі сель-совет загадаў у райпромкамбінате тры табурэты, тры сталы, тры вешалкі, тры школьныя дошкі і адну кніжную шафу.

— Года не пройдзе,—жартаваў дырэктар кам-біната т. Казлоўскі,—як ваш заказ будзе выканан.

І сапраўды, не прайшло і года, як табурэты, вешалкі і іншыя рэчы былі гатовы. Толькі тыдні праз два табурэты ўжо не стаялі, а ляжалі, рас-сыпаліся на часткі. Шафа-ж не зроблена і да гэтага часу. Праўда, мы не вельмі чакаем яе, бо дрэй на паліва ў нас хапае і без таго. Здзіўля-емся толькі, як гэта ў т. Казлоўскага хапае сум-лення вырабляць такую дрэн.

В. КУЛЬГАВЫ, Б. ЛІХАВІДАЎ, П. СЕМЯНІДА.

„Патрасаючыя малюнкi“

Нядаўна ўвесь савецкі народ адзначаў 200-годдзе з дня нараджэння пісьменніка-рэволю-цыйнага А. Н. Радзішчэва, выказваючы гэтым вялікую пашану да памяці слаўнага сына на-шай Радзімы. Не абышла гэтай даты і хойніц-кая раённая газета «Ленінскі сцяг». У нумары ад 28 жніўня 1949 года быў змешчан артыкул, прысвечаны А. Н. Радзішчэву. Аднак рэдакцыя так неахайна паставілася да сваіх абавязкаў, што ў адным гэтым артыкуле дапусціла 46 гра-матычных памылак, не лічачы стылістычных «перлаў», нахшталь: «Ні допыты «кнутобойца» Шэмкоўскага, ні пагрозы смерці, ні прыгне-тальная абстаноўка Ілімскага астрога не зламлі дух і волю адважнага барацьбіта, выдатнай працы якога падобна набату заклікаў лепшыя, перадавыя сілы Расіі да барацьбы».

Дзе тут сэнс? Такія шарады і галаваломкі сустракаюцца ў артыкуле ад пачатку і да канца. Вось яшчэ прыклад: Радзішчэў «... з страшнай сілай жалобы абурэння і гневу малое патрасаючыя малюнкi прыгоніцтва».

Цікава ведаць, ці разумее рэдакцыя, што яна сама «намалявала»? Што азначае выраз «сіла жалобы абурэння»? І як можна разабрацца ў такім сказе: «А. Радзішчэў пайшоў яшчэ далей перад рускай свядомасцю ва весь рост ён па-ставіў задачу барацьбы з ненавісным рабствам».

На нашу думку, выконваючаму абавязкі ад-казнага рэдактара В. М. Балінскаму трэба «ва ўвесь рост паставіць задачу барацьбы» з не-пісьменнасцю.

Р. ХВАЛІЯ.

НЕ ЖАРТЫ

СЯРОД ПАДПАЛЬШЧЫКАУ ВАЙНЫ

— Ты ідыёт, Джэймс!
Прачытай вось гэтае па-
ведамленне ТАСС. Яны-ж
без усякай дыпламатыі
заяўляюць, што ў іх даў-
но ёсць атамная энер-
гія!..

— Ну дык чаму ты та-
кі ўзрушаны? Ты, напэў-
на, не давяраеш шчырас-
ці гэтых слоў?

— Горш! Я не толькі
веру, я нават упэўнены ў
іх шчырасці, а таксама ў
сіле іх атамнай энергіі!..

ЗАВЯЗКА І РАЗВЯЗКА

(Замест рэцэнзіі на кнігу
містэра Вандала «Велікадушна
ЗША»)

«Амерыканская дапа-
мога» — гэта фантастыч-
ная казка для лёгкавер-
ных людзей. У ёй даволі
рэальна вызначэцца за-
вязка і развязка.

Завязка выглядае пры-
блізна так: моцная Аме-
рыка спрытна завязвае
«дружбу» з даволі кво-
лай Заходняй Еўропай.
Каб гэтая «дружба» была
досыць трывалай, краіны
Еўропы прывязваюцца
лаіцуюм, які называецца
«планам Маршала», да
эканомікі і палітыкі
ЗША. Калі-ж Заходняя
Еўропа ўжо звязана (па
руках і нагах) адпавед-
нымі дагаворамі з Белым
домам, тады надыходзяць
чорныя дні для кліентаў
гэтага дома і наступае
такая развязка, пры якой
ЗША поўнасьцю развя-
ваюць сабе рукі, каб гэ-
тымі рукамі задушыць
суверэнітэт краін.

Для гэтага, аднак, у
іх рукі кароткія.

ОПТАМ І УРАЗДРОБ

Першы рабочы: — За
колькі, па-твойму, пра-
даўся гэты правы соцыя-
ліст, што ён так верна
служыць свайму гаспада-
ру?

Другі рабочы:—Даў-
но прайшоў той час, калі
гэтыя вылюдкі гандлявалі
ураздроб. Зараз правыя
соцыялісты прадаліся
цэлай партыяй разам са
сваім Леонам Блюмам.

НЯУДЗЯЧНЫЯ ДЗЕЦІ

Папа Піў 12 (прасці-
раючы рукі да гэтага):—
Памолімся-ж, дзеці мае,
за ўпакой Райка і іншых
ахвяр венгерскіх анты-
хрыстаў... Многія леты
памазаніку далара Ціто
і яго зброі!..

Голас прыхажан: —
Мы табе не дзеці! Чым
мець такога «папу», лепш
застацца сіратамі.

КАЛЯ СТАТУІ СВАБОДЫ

- Тата, а каму гэта помнік паставілі?
- Свабодзе.
- А што, яна памерла?
- Не, яе тут зажыва пахавалі.

Мал. Д. Красільнікава.

ПА СЛЯДАХ

У адзеле «Музей непатрэбных рэчаў» быў
змяшчаны матэрыял аб дрэннай якасці мян-
ташак, якія выпускае пінская арцель «Чырвоны хімік».

Пінскі аблразнапромсаюз паведамляе, што па
гэтаму пытанню быў праведзен спецыяльны сход
членаў арцелі. На вінаватых у выпуску брако-
ванай прадукцыі накладзена суровае дысцып-
лінарнае спажанне. Прыняты захады да палепшан-
ня выпускаемай прадукцыі.

У рэдакцыю быў даслан ліст аб дрэнным кіна-
абслугоўванні працоўных гарадскога пасёлка Іўя.
Як паведамляе намеснік старшыні Маладзечнен-
скага аблвыканкома т. Маркаў, факты пацвердзі-
ліся.

За развал работы кінасеткі ў раёне начальнік
райаддзела кінафікацыі т. Фокін з пасады зняты.

Прыняты захады да палепшання кінаабслугоў-
вання насельніцтва. Адпушчаны грошы на рамонт
кіназатра «Звязда».

Рэдактар М. ЧАУСКІ. Рэдакцыйная калегія: К. КРАПІВА, Я. БРЫЛЬ, В. БУРНОСАУ, І. ГРАМОВІЧ, А. ЗАРЫЦКІ, С. РАМАНАУ.

«Еж» — на беларуском языке.

Падпісана да друку 1/Х-49 г.

Статфармат 72×105 см.

Друк. арк 1.

АТ 00067

Друкарня імя Сталіна, Мінск, Пушкіна, 55.

Тыраж 11.500.

Зак. 461.

Адрас рэдакцыі: Мінск, Пушкіна, 55. Тэл. 2-01-23.